

Draga braćo i sestre,

milost je susresti se na dan u koji nam se Srce Kristovo daje razmatrati kao Srce povijesti. Radujem se što s vama slavim Euharistiju, zahvaljujući na vjeri i ljubavi o kojima sam primio tolika svjedočanstva tijekom ovoga apostolskog putovanja, a koja i vaš arhipelag — tako poznat po svojoj ljepoti i gostoljubivosti — čine mjestom gdje nas uskrsli Gospodin pretječe i očituje nam se.

Pred nama more doziva beskraj, a tako i nebo; no beskrajna je ponajprije želja koja povezuje Srce Božje s tolikim ljudskim srcima, čije radosti i nade, žalosti i tjeskobe nalaze odjeka u srcu Crkve (usp. *Gaudium et spes*, 1). Doista, ni jedan čovjek nije otok; zemljopisni položaj ove biskupije i pastoralni izazovi koji ju zaokupljaju svjedoče da smo rođeni za susret i da nema zapreke, udaljenosti, pogibelji ili prijetnje koja bi mogla spriječiti svakoga na njegovu putu. Bilo da ostajemo čitav život na istome mjestu, bilo da biramo ili smo prisiljeni krenuti, nitko nikad nije nepomičan. To je tajna srca: nutarnji poziv na izlazak i na susret.

Srce Isusovo objavljuje nam kako se ne izgubiti u jalovoj užurbanosti: “Bog posla na svijet Sina svoga jedinorođenoga da imamo život po njemu” (1 Iv 4,9). Život je ondje gdje se život daruje; inače se vrtimo u prazno. Doista, “kako podsjeća Koncil, ljudska je osoba pozvana na zajedništvo s Bogom i ‘ne može se potpuno naći drukčije nego kroz iskren dar samoga sebe’: njezino je najdublje poslanje ući u trojstveni dinamizam ljubavi primljene i darovane” (*Magnifica humanitas*, 48). Papa Franjo je upozoravao: “Mnogi doživljavaju duboku neravnotežu koja ih tjera da čine stvari velikom brzinom kako bi se osjećali zauzetima, u stalnoj žurbi koja ih potom tjera da pregaze sve što je oko njih. To utječe i na način na koji se odnosimo prema okolišu” (*Laudato si'*, 225). To su riječi koje propituju i turističko poslanje Tenerifea, kako glede srca onih koji ovdje žele provesti vrijeme odmora, tako i onih koji žive i rade na otoku u susretu s gostima iz cijeloga svijeta. Što traži ljudsko srce? Kako odgovoriti na njegovu žeđ na način koji nije varljiv? Koliko je važno, osobito za one koje vodi Evanđelje, ne svesti sve na trgovinu i dobit. “Oni koji više kušaju i bolje žive svaki trenutak jesu oni koji prestaju ključati ovdje i ondje, uvijek tražeći ono što nemaju, nego iskušavaju što znači cijeliti svaku osobu i svaku stvar, uče se zbližiti s najjednostavnijim stvarnostima i znaju u njima uživati. Tako uspijevaju smanjiti nezadovoljene potrebe i ublažiti umor i tjeskobu” (*Laudato si'*, 223). Tako tumačite, draga braćo i sestre, svoj poziv na gostoljubivost.

Evanđelje danas kao da produbljuje ovaj izazov i podsjeća nas na bogatstvo siromašnih: paradoks koji izravno dotiče Isusov život, Njegovu istinu, put kojim nas i danas poziva ići za Njim. U odlomku koji smo čuli blagoslivlja Oca jer je to objavio malenima — onima najmanjima, onima koje nitko ne smatra sposobnima za misao i riječ — i njima je Bog objavio samoga sebe. Obogatio ih je onim što ostaje skriveno onima okruženima slavom i uspjehom. Apostolskom pobudnicom “Dilexi te” želio sam skrenuti pozornost na to povlašteno mjesto siromašnih u božanskoj objavi i u poslanju Crkve.

To otajstvo na posve osobit način odjekuje na ovim otocima, u središtu migracijskih putova koji ih čine mjestom prvoga prihvata braće i sestara čije je putovanje najčešće izloženo neizrecivim pogiblima i nasiljima. Pred onima koji iskorištavaju očaj, mi kršćani ne možemo samo ponuditi odraz Gospodina koji kaže: “Dodite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti” (Mt 11,28). Najveća je milost da se damo evangelizirati onima kojima pomažemo, da prepoznamo tajanstvenu Božju mudrost upisanu u njihovo tijelo:

“Odrastajući u krajnjoj neizvjesnosti, učeći preživjeti u najtežim uvjetima, uzdajući se u Boga sa sigurnošću da ih nitko drugi ne uzima ozbiljno, pomažući jedni drugima u najmračnijim trenutcima, siromasi su naučili mnogo toga što čuvaju u otajstvu svoga srca. Mi koji nismo imali takva iskustva, života na granici, zasigurno imamo mnogo primiti iz toga izvora mudrosti koji je iskustvo siromaha. Samo stavljajući svoje pritužbe u odnos s njihovim patnjama i oskudicama, možemo primiti opomenu koja nas poziva na pojednostavljenje života” (*Dilexite*, 102). Gospodin, koji kori i popravlja one koje ljubi (usp. Otk 3,19), želi učiniti jednostavnim i radosnim život naše Crkve.

Predraga braćo i sestre, hvala vam na onom što jeste i što činite, čineći ovaj otok mjestom gdje se susreće Srce Kristovo u prijateljskom i gostoljubivom licu osoba i bratskih zajednica. “I mi smo upoznali i povjerovali ljubavi koju Bog ima prema nama” (1 Iv 4,16): neka se to ispovijedanje vjere iz Prve poslanice svetoga Ivana uvijek odražava u vama, neka vas potiče na molitvu i djelovanje. Osobitu pozornost posvećujte adolescentima i mladima, bogatima i siromašnima, domaćima i gostima: oni trebaju biti upoznati pogledom koji vidi dalje od izvanjskog i prepoznaje dubinu njihova nemirnog srca, koje je nerijetko već usmjereno — možda i nesvjesno — prema Kraljevstvu Božjemu i njegovoj pravdi. Neka među vama udišu istinu da “Bog je ljubav; tko ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje i Bog u njemu” (1 Iv 4,16). To je srce Evanđelja, Srce Kristovo. Tko u Njega zaroni, više ne živi sebi. Otvorite svima to more ljubavi! To je moja želja i moja molitva za vas i za sve koje susrećete na svom putu.